

Adalbert Stifter

*„Obrát se mé srdce, od
hrdých paláců hlavního
města.*

*Tam kde září zlaté pruhy při
západu slunce,
Tam leží má země, mé
hluboké údolí lesy
objímané...“*

Šumava, zasněžený poster
Foto: Marie Okrouhlá

Vážené posluchačky, vážení posluchači,

rok se s rokem sešel a my opět stojíme na prahu nového začátku. Nový rok je vždy časem bilancování, ale také nadějí a očekávání. Pro nás, posluchače Univerzity třetího věku je to příležitost k zamyšlení nad tím, co nám uplynulý rok přinesl a co nás čeká v roce nadcházejícím.

Přejme si do nového roku hodně zdraví, štěstí a spokojenosti. Ať je to rok plný nových zážitků, poznání a přátelství. Ať nám každý den přináší něco nového a krásného, co nás posune dál na naší cestě za poznáním a sebepoznáním.

S přáním všeho dobrého do nového roku vaše

Audita Fridrichová

Obsah

<i>Aktuality z naší U3V</i>	<i>2</i>
<i>Črípky spoza hranic</i>	<i>3</i>
<i>Příspěvky našich posluchačů</i>	<i>5</i>
<i>Záznamy z klubových akcí</i>	<i>12</i>
<i>Zajímavosti</i>	<i>15</i>
<i>Zábavný koutek</i>	<i>17</i>

**Příjemné prožití vánočních svátků
a šťastný nový rok 2025.**

Centrum dalšího vzdělávání

Spomienky z ciest

Príbeh tretí

Tie najkrajšie spomienky z ciest som si nechala nakoniec. Boli to cesty do jedného krásneho mesta, ktoré som zažila či už ako študentka, alebo aj pracovne a napokon aj ako študentka U3V.

Môj tretí príbeh je z ciest do mesta, ktoré má niekoľko prívlastkov - stovežatá - matka miest - zlatá Praha.

Pre mňa a mnohých "cespoľných" bola každá cesta do metropoly na Vltave veľkolepým zážitkom a príležitosťou vidieť z tohto mesta, čo najviac.

Prvý krát som mohla Prahu navštíviť ako cvičenka Spatakiády 1965 v skladbe "Má země je kvetoucí louka". Hoci som bola vo finálnom zozname cvičeníek, do Prahy som napokon necestovala. Tesne pred odchodom sa mi doma podarilo vyrobiť menší "prúser" a tak ma otec za moju neposlušnosť potrestal tým, že ma na finálne cvičenie na Strahov nepustil a namiesto mňa išla náhradníčka.

Ako študentka som sa do Prahy dostala niekoľkokrát vrámci študentských exkurzií po železničných uzloch, počas ktorých zvýšil čas aj na krátku prehliadku historických pamiatok.

Oveľa iný príbeh mali moje služobné cesty do Prahy v sprievode kolegov, pričom do roku 1993 zhruba aj niekoľkokrát do roka. Zvyčajne po skončení rokovaní na prehliadku veľkomesta nám zostávalo veľmi málo času. Boli sme síce v Prahe, ale v čase do odchodu rýchlika sme metropolu zažili iba v rýchlom tempe, väčšinou po nákupoch. Moji pracovný kolegovia niesli domov niekoľko štanglí Selskej salámy a Vysočiny, naopak moje nákupy boli iné. Skoro všetky cestovné diéty som minula prevažne na nákup kníh pre celú rodinu a známych.

A nakoniec prišla veľká akcia, počas ktorej som si Prahu mohla konečne "vychutnať" do sýtosti. Bolo to počas výmenného pobytu na projekte GAIN - Grundtvig v októbri 2013 ako členka prvého tímu U3V Žilina.

Spolu s Evkou, mojov tímovou kolegyňou sme zažili úžasné tri týždne so skvelými ľuďmi z U3V FF UK Praha. Každý deň bol výnimočný, zaujímavý, neopakovateľný a pestrý ako farby jesene roku 2013.

Naši hostitelia so sibylou predvídavosťou zaradili do nášho pobytového programu nielen prednáškové aktivity, ale aj skvelé oddychové aktivity, ktoré prebiehali v sprievode fundovaných dobrovoľných sprievodcov z radov „Kvetiniek“ – študentiek U3V FF UK Praha. Skoro celé tri týždne v októbri 2013 nás Praha pohládala pestrým a teplým babím letom. Akoby to bolo priam načasované len a len kvôli nám.

Na prechádzkach Židovským mestom, Vyšehradu, hradom Křivoklát, Trójou, Botanickou záhradou, Vyšehradom, Kráľovskou záhradou, Hradčan, Kampou, Kutnou Horou, nás jeseň ako mocná farebná čarodejka vítala stromami zaodetými v pestrej palete farieb. Keď sa do nich oprel vietor, roztancované listy akoby pripomínali vzdušnosť a pestrosť štýlu Blanky Matragi, ktorej prehliadku modelou sme obdivovali v nemom úžase.

Chodníčky parkov a záhrad, ktorými sme prechádzali ako aj cestou do ateliéru p. Emmy Srnecovej boli nádherne pokryté farebnými listami a vytvárali prírodné pestrofarebné koberce. Zažili sme aj najkrajší pohľad na mesto z vtáčej perspektívy z pražskej veže Staromestskej radnice a nazreli sme aj do jej veľkolepých sál, podzemných katakomb a dokonca prezreli sme si aj Orloj z opačnej strany priamo na veži. Ostatné akcie boli tiež veľmi zaujímavé. Dostali sme aj do nahrávacích štúdií Českého rozhlasu, ateliérov Českej televízie a do trezoru Českej národnej banky. Návšteva divadelného predstavenia "Sluha dvoch pánov" v Národnom divadle zanechala v nás silný a nezabudnuteľný pocit vrcholného umenia.

Naši usporiadatelia nás pozvali aj na stretnutie so speváčkou Paulínou Filipovskou, ktorá prekypovala humorom, úsmevmi a radosťou zo života rozdávala na všetky strany okolo nás. Veľmi zaujímavé bolo

stretnutie s pani Zdenkou Nepilovou, ktorá spomínala na “prechádzku ružovou záhradou” s fejtonistom Českého rozhlasu Františkom Nepilom. Celý náš pobyt bol úžasný a nezabudnuteľný. Krásne spomienky z troch týždňov stráveným v Prahe zostali nielen v hlave, v srdci, ale aj na fotografiách. Bolo ich neúrekom. Dosť často siaham po nich a načieram do svojho „žriedla“ spomienok na jesennú Prahu v októbri 2013.

Autor článku:

Ing. Anna Frlíčková, študentka U3V

Foto: Ing. Anna Frlíčková : pohľad z vtáčej perspektívy z veže Staromestskej radnice

Vysvetlivky:

pre nás cespoľných - pre nás, ktorí v tom meste nebývajú

prúser - průšvih

šťangľa - štangle

Slavná melodie „Tichá noc“ („Stille Nacht“)

Vážení přátelé, máme období adventu, čas očekávání, čas předvánoční. Často slyšíme koledy, vánoční písně i z různých zemí. Jednou z nich je také „Tichá noc“. Co víme o této písni ? Jaký je její příběh ? Kdo napsal text ? Kdo složil hudbu ? Kde má svůj „domov“ ? Stille Nacht vznikla v blízkosti rakouského města Salzburg (rodiště Wolfganga Amadea Mozarta) v nedalekém Oberndorfu. Světově známá koleda poprvé zazněla v kostele svatého Mikuláše v roce 1818. Autorem textu byl kaplan a básník Joseph Mohr. Jeho báseň zhudebnil učitel a zástupce varhaníka Franz Xaver Gruber. Vypráví se, že poprvé zazněla jen za doprovodu kytary, protože myši prokousaly měchy u varhan. A dokonce že měla „premiéru“ před kostelem.

Slávy se dočkala až o několik let později, kdy ji v podobě notového záznamu objevil při opravě varhan varhaník Carl Mauracher a začal ji šířit dál. Píseň se dostala do rakouských zpěvníků; pak ji jedna pěvecká rodina zařadila na repertoár svého turné po Americe. Zazněla tak i na Manhattanu a dostala se do zpěvníků různých amerických církví. Později byla přeložena do několika set jazyků.

Ve škole, kde autor hudby učil, má píseň „Tichá noc“ své muzeum. V přilehlém kostelíku melodii hraje zvonkohra. Kostel svatého Mikuláše vzala začátkem dvacátého století voda. Místo něj u řeky postavili kapli „Tiché noci“. Já melodii i slova také znám. Český text má několik verzí. Umím tu, kterou mě naučila maminka. Dovolte krátkou ukázkou:

„Tichá noc, svatá noc, jala lid v blahý klid. Dvě jen srdcí tu v Betlémě bdí, hvězdy při svitu u jeslí dlí. V nichž malé děťátko spí, v nichž malé děťátko spí.

Tichá noc, svatá noc, co anděl vyprávěl. Přišel z jasnosti v pastýřův stan, z boží milosti všech světa stran. Vám byl dnes spasitel dán, vám byl dnes spasitel dán.“

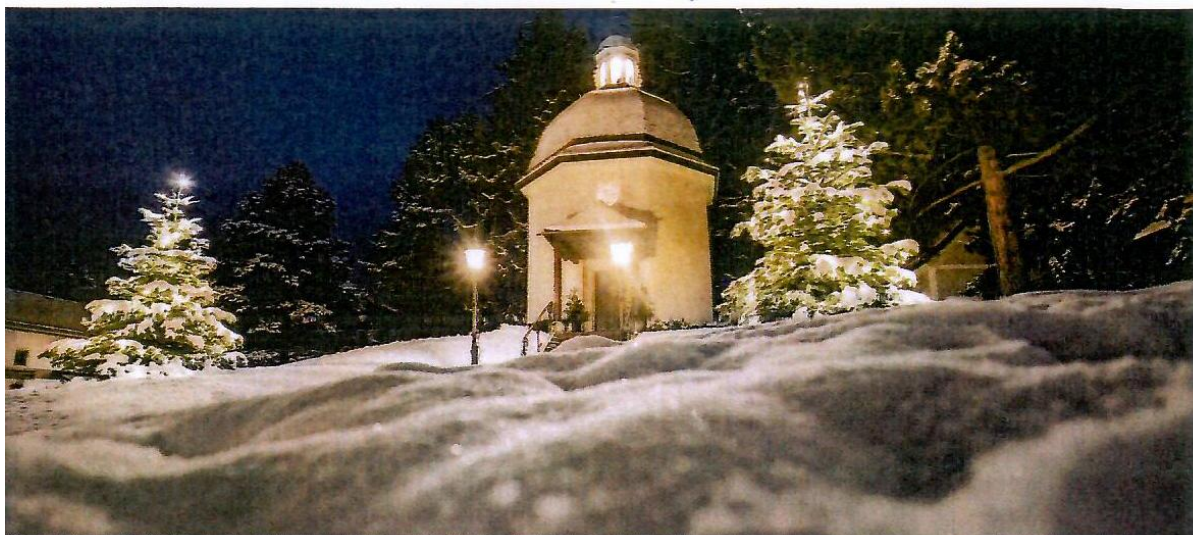
Co nyní přát nám všem ? Vzpomněla jsem si na jedno přání poněkud staršího data, které ale má platnost i dnes:

„Šťěstí, zdraví vinšuju, všeho dobrého přeju. By všeho bylo do sytosti, lidem dobrým ku radosti. Aby ten rok příští celý jen úspěšný byl a všechny nás potěšil.“

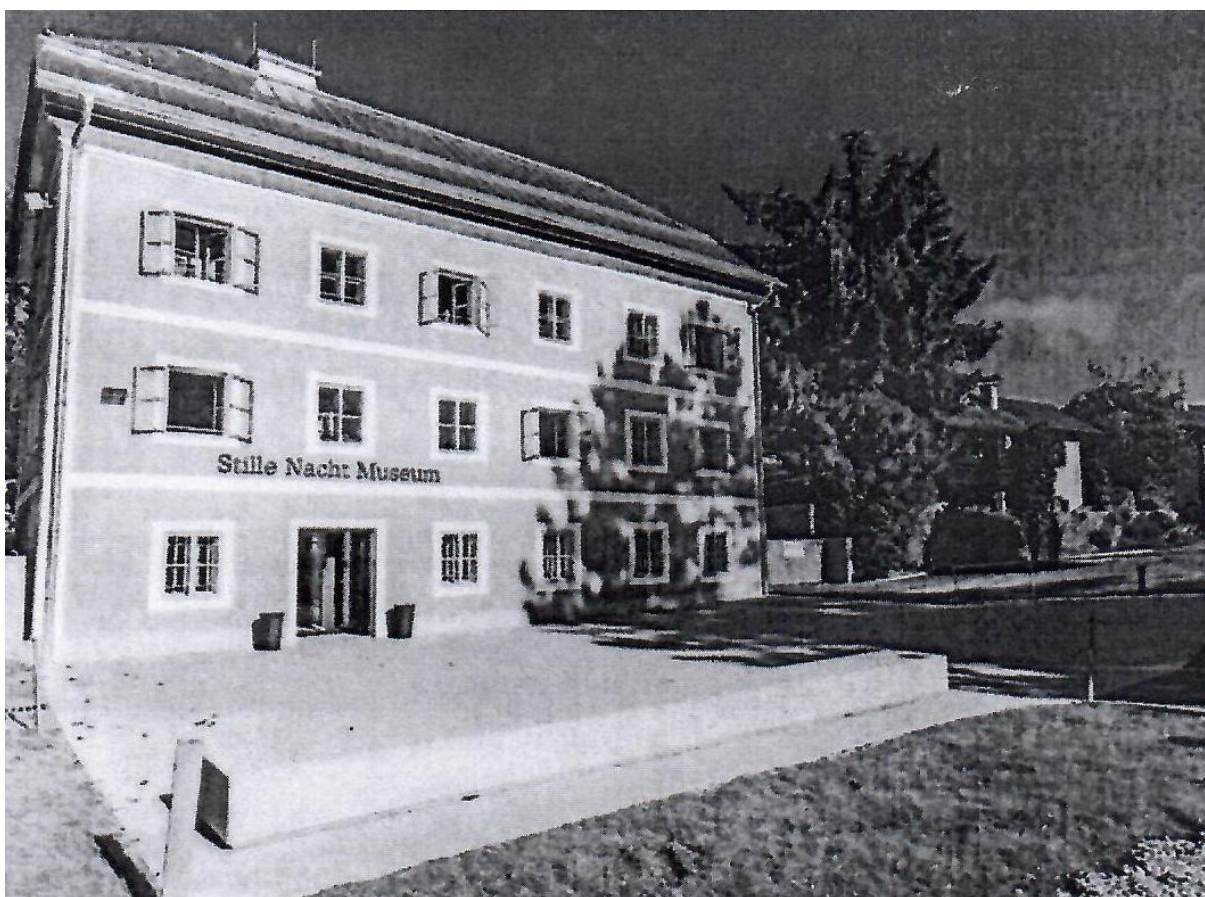
Vám přeje

*Věra Voženílková
posluchačka U3V*

Čerpáno z : Voženílková, V. Kantorská hudba aneb „Kantorské muzicírování“, ZP U3V, FF UK Praha, AK 2023 / 2024

Kaple Tiché noci v Oberndorfu u Salzburgu

Škola, ve které učil autor Tiché noci a kde je nyní Muzeum Tiché noci

Mikuláš na Těšnově

V dětství jsme prožívali plno mikulášských besídek a oslav. Jestli to byl Mikuláš v sokole, ve škole nebo doma, byl to čas, kdy pro nás fakticky začínaly vánoční svátky.

Jednou odpoledne pro nás přijela teta, mamince řekla, ať nás svátečně obleče, že nás vezme na mikulášskou oslavu na Těšnov. A tak jsem dostala své nejhezčí šaty, mašli do vlasů a bílé punčocháče, i Ládík měl sváteční obleček s bílou košilkou. Mně bylo asi pět a půl, Ládíkovi byly čtyři, ale Ivánek s námi nejel, protože byl ještě moc malý. Na Těšnov jsme dojeli tramvají a teta nás hned vedla na nádraží, kde v té době pracovala.

Vnitřek nádraží byl postaven v secesním slohu. Měl svůj kulturní sál, v něm bylo jeviště jako na divadle a na jevišti stál klavír, ke kterému se posadil pan Karafiát. Na zkoušení nebyl čas, pamatuji se jen, že jsem zpívala ukolébavky Hajej můj andílku a Letěla bělounká holubička z opery Bedřicha Smetany Hubička:

Hajej můj andílku hajej a spi, matička kolébá děťátko svý. Hajej, dadej, matička kolébá děťátko svý.

Letěla bělounká holubička, potkala božího andělíčka. Duše z těla, kam jsi chtěla, chtěla jsem doletět do nebička. Doleť si dušičko až do nebe, já půjdu k děťátku místo tebe. Tam je zlíbám, ukolíbám, líbá tě nastokrát tvá matička.

Jenomže můj hudební doprovod mě nepřipravil na to, že bude hrát trochu jinou melodii než jsem zpívala, a tak jsem si myslela, že jsem něco pokazila. Ale když jsem skončila, všichni v sále tleskali a já byla šťastná, bylo to moje první vystoupení.

Teta mi potom vysvětlila, že pan Karafiát preludoval, proto byl jeho doprovod trochu jiný. Hned potom přišel Mikuláš, vzal Ládíka na ruku a ten taky zpíval:

Mám hodinky ale jaké, víte jaké všelijaké, stály jen korunu mám je z pouti, maminka hned řekla, nepůjdou ti. Hodináři, hodináři ať se vám ta práce daří, spravte ty hodinky spravte je tak, aby mi tikaly tik tak tik tak.

Potlesk měl veliký, byl to nejmenší a nejmladší účinkující. Potom jsme každý dostali mikulášskou punčochu a vánoční kolekci, ale na další program si už nepamatuju. Víím jen, že sál byl plný lidí, Mikuláš rozdával dárečky a teta byla spokojená.

Když ta sláva skončila, vyšli jsme před nádraží do tmy, kde začal padat první sníh. Dojeli jsme domů ospalí, ale maminka nás hned probrala s tím, že jsme se zase „šprodekcírovali“. Neměla to naše předvádění ráda, ale teta nás oba pochválila a vyprávěla, jak všechno probíhalo, a tak už se maminka nezlobila.

Další den večer přišel Mikuláš i k nám domů. Zaspívali jsme mu to samé, co den před tím na Těšnově a dostali jsme také plno sladkostí, ovoce a ořechy, dokonce i vánoční kolekce. Tolik čokolády jsme nikdy pohromadě neviděli, mohli jsme sníst, kolik jsme chtěli a ještě zbylo plno čokoládových figurek na stromeček.

Vánoce přicházely a tentokrát byly opravdu sladké a spokojené.

Vánoce, kam se podíváš

Vždycky, když začal padat sníh a v ulicích se objevovaly vánočně vyzdobené výlohy, bylo nám jasné, že Vánoce už se opravdu blíží. Doma se peklo cukroví, začaly se prodávat stromečky, jmelí i vánoční ozdoby, všude to krásně vonělo a my jsme se těšili nejen na ten vánoční čas a na prázdniny, ale hlavně na dárky, které budou pod stromečkem. Chodili jsme se dívat do výlohy hračkářského krámu a vybírali jsme, co bychom si od Ježíška přáli, ale nebylo to vždycky jenom o hračkách. Jednou si Ládík moc přál živého papouška v kleci, kterého by naučil mluvit. Ale protože už jsme měli doma všechno možné, od morčat, křečků a bílých myšek až po akvárium s rybičkama, maminka jeho přání rychle zavrhla a poradila mu, aby si přál něco jiného.

A tak jsme začali jezdit do Botanické zahrady Na Slupi, kde měli kromě spousty kytek a roztodivných rostlin i živé papoušky, kteří tam lítali ve voliérách a vřískali o sto šest. Také v pražské zoologické zahradě bylo plno papoušků, ale žádný z nich nemluvil. Ani si nepamatuju, co nakonec Ládík dostal místo papouška pod stromeček, ale historie s papouškem se opakovala i s mým synem. Také si v dětství přál papouška, ale protože měl alergii na peří, tak zůstalo jenom u přání. Některé děti si přejí pejska, ale my jsme měli Kazánka, potom Cyrila a nakonec Áju. Všechno to byli vlčáci a byla s nima legrace. Ale vánoční dárky to nebyly, každý pes byl vždycky součástí naší rodiny. Jako malí jsme si přáli knížky, nějakou hračku a hudební nástroje, které jsme ale nikdy nedostali. Já jsem chtěla kytaru a bráškové trumpetu a bubny. Dnes je mi jasné, že maminka, když měla kolem sebe tři hlučné děti a různá zvířátka, chtěla mít klidné Vánoce. A tak zůstalo jenom u koled, knížek a dáreků se sportovní tematikou. Kolečkové brusle byly jasná volba a byli jsme všichni spokojeni. Občas tak přemýšlím, co si asi přejí děti dnes?

Vánoční stromeček

Anička se třásla zimou, byl prosinec a venku sníh a mráz, ale do školy musela. Jenomže ráno, když babička odešla do práce, a to bylo hodně brzy, snažila se vypravit dva mladší brášky. Umýt je, obléknout a odvést do školky byla úmorná práce, navíc v zimě, protože se šetřilo s uhlím a topilo se jen večer a po celý den jenom v neděli. Bydleli s babičkou v pavlačovém domě, byt měl jen kuchyň a jeden pokoj, záchod a umyvadlo s vodou byly společné na pavlači. Jednoho brášku oblékla, ale ten druhý se jí mezitím stačil svléknout a zalést pod peřinu. A tak každé ráno byl pro ni závod nejen s bráškami, ale i s časem. Když je konečně oba oblékla, trvalo ještě nějakou chvíli, než se rozloučili ve školce a i když zbytek cesty běžela, skoro vždycky přišla pozdě.

Paní učitelka o její situaci věděla a snažila se Aniče nějak pomoci. Ale děti se jí posmívaly, za pozdní příchod jí zpívaly Ivánku náš, a tak se občas stalo, že stála v rohu třídy na hanbě, hladová, vyčerpaná a se slzami v očích. Když si konečně mohla sednout do lavice, dala jí paní učitelka číst z čítanky nebo z nějaké pohádkové knížky, a to bylo pro ni vysvobození, protože četla plyně od pěti let. Děti tiše poslouchaly, na posměch už dávno zapomněly. Byly vděčné, že mohou v hodině českého jazyka poslouchat pohádku, protože samy ještě číst neuměly.

Den za dnem pomalu ubíhal a najednou byly Vánoce za dveřmi. Anička nic moc nečekala, věděla, že babička je přes den v práci a po nocích šije, aby je uživila. Rodiče už neměli, a tak bylo všechno to honění a starost o tři hladové krky na babičce. Oba kluci potřebovali zimní boty a ona

kabátek, a tak o nějakých hračkách nemohla být řeč. Přesto Anička pomáhala bráškům s dopisem Ježíškovi, protože sami ještě psát neuměli. Svá přání namalovali a ona k nim potom připsala text a nezapomněla Ježíškovi za dárečky poděkovat. Večer dali dopis za okno a měli radost, když už tam ráno nebyl.

Vánoční oslava probíhala i ve škole, ale v trochu jiném duchu. Na stupínku měli ozdobený smrček, na který v družině vyráběli řetězy z barevného papíru a různé papírové ozdoby. Svíčky, prskavky ani cukroví na stromečku nebyly. Když skončil proslov ze školního rozhlasu o tom, jak dětem doma dárky nadělí děda Mráz, Anička už neposlouchala. Věděla moc dobře, že doma dárky naděluje Ježíšek, na stromečku mají cukroví, ozdoby, svíčky a prskavky, zpívají koledy a chodí do kostela na jesličky. Ale to už paní učitelka dala pod stromeček košíčky, ve kterých byly tužky, plnicí pera a čokoládové figurky. Každého postupně vyvolávala a rozdávala tužky, pera a cukroví. Když došla řada na Aničku, dostala zelené plnicí pero, červenou tužku a Mikuláše z čokolády. Nakonec si společně zazpívali koledy, které je paní učitelka naučila a potom se děti rozběhly domů. Anička ještě zůstala ve třídě, aby pomohla uklidit třepení ze stromečku a papírky od čokolád, a když bylo uklizeno, dostala od paní učitelky dva balíčky, zabalené ve vánočním papíře. Hned balíčky rozbalila a byly tam dvě knížky. Jedna o Broučcích a druhá o zajíčkovi Matýskovi, jak přežil šťastně zimu. Oči jí zářily, radostí ani nemohla mluvit, a tak jen poděkovala, popřála pěkné vánoční svátky a vyběhla ze školy.

Doma už byly Vánoce v plném proudu. V kuchyni to vonělo cukrovím, které babička právě vyndávala z trouby. Kluci byli kupodivu potichu v pokoji. Anička pomohla babičce s kapry a potom šla zabalit dárečky, které dělala ve škole. Spát šli brzy, ale ráno už stál v pokoji krásně nazdobený vánoční stromeček. Dopoledne slepovali cukroví rybízovou marmeládou, potom babička obalovala ryby, a když se začalo stmívat, Anička oblékla brášky a šla s nima na nábřeží, podívat se, jestli někde neuvidí Ježíška. Domů se vrátili, až se úplně setmělo. To už babička připravovala sváteční večeři. Všichni měli rybí polévku a smaženého kapra, štrúdl, vánočku, cukroví a ovoce. Potom babička odešla do pokoje, podívat se, jestli už tam nebyl Ježíšek. Po chvíli zazvonil zvoneček a babička otevřela dveře. V pokoji stál rozzářený vánoční stromeček, na něm svíčky, prskavky, ozdoby a cukroví a pod ním plno dárků. Začali zpívat koledy, jak je to babička naučila a teprve potom mohli začít rozbalovat dárečky. Kluci dostali nové zimní boty, foukací harmoniky, autíčka a knížky, o které si napsali Ježíškovi. Anička rozbalila větší balík, ve kterém byl krásný zimní kožíšek, z jedné strany světle šedý a z druhé zelený, hned věděla, že ho pro ni ušila babička. Také dostala vyšívané kapesníčky, památník a knížku. Všichni měli velkou radost z dárků a z té krásné vánoční atmosféry, která přichází mezi nás domů jen jednou za rok. Venku padal sníh, stromeček voněl a zářil do noci tak, jak to umí jenom vánoční stromečky o Vánocích.

Krásné Vánoce a šťastný nový rok 2025

Vám všem ze srdce přeje

Vladana Machiánová

Český granát

Kdo by neznal český granát. Polodrahokam sytě tmavě červeného zabarvení. Pro svou jedinečnost dostal název pyrop.

Jsem nesmírně pyšná, že naleziště těchto droboučkových drahokamů je v okolí mého bydliště. V dětství jsem je s ostatními dětmi sbírala všude v okolí, na poli, na zahradě, na návsi. Stačilo, aby po dešti vysvitlo slunce, granátky se blyštěly tak, že se nedaly přehlédnout. Byly maličké, ale dávala jsem si je do malé lahvičky s tím, že si z nich nechám udělat šperk.

Našla se také výjimka. Vypráví se, stalo se to za dob nevolnictví, našel sedlák na poli obzvlášť velký granát. Odevzdal ho vrchnosti, majitelem zdejšího panství byl rod Schwarzenberků. Za to byl odměněn tím, že jeho synovy byla odpuštěna vojenská služba.

Z vyprávění pamětníků jsem se též dozvěděla, že v naší vesnici dolovali granátky drobní zemědělci v době, kdy nebyla práce na polích. Vykopali jámu a horninu, zvanou křehoť, propírali stejně tak, jak známe z filmů, že se rýžovalo zlato. Dělo se tak ještě v roce 1939. Byla to práce nebezpečná. Vykopané jámy nezabezpečili výstuhou a v jednom případě to skončilo tragicky.

Průmyslově se těží granáty v nedalekých Podsedících. Neměla jsem možnost se tam podívat, ale princip je stejný. Zjednodušeně: natěží se hornina a neustále se proplachuje a proplachuje, až zůstanou granátky.

Český granát se využívá ve šperkařství. V našich zemích sláva českého granátu začala; především proto, že byl tak trvanlivý a nespalitelný. Kdokoli z něho dělal nějakou práci, nemohl ji zkazit, protože zatímco jiné kameny zešednou, popraskají, granát, když se ochladí, nabývá zase svoji barvu. To je vlastnost, která se cení. To a mnoho jiných informací jsme se dozvěděla v muzeu Českého granátu v nedalekých Třebenicích. V muzeu je také vystavena kolekce památek z období Ulriky von Levetzow. To byla krásná doba pro granát.

Že byl český granát používán na zdobení religiózních i světských ozdob, svědčí pohřební výbava franského krále Childerika I., který žil v letech 435 až 482, vykopaná v 17. století na území dnešní Belgie. Granáty byl ozdoben opasek poslední choti Karla VI, na kříži českého krále Přemysla Otakara II., na kalichu s letopočtem 1510 z Loretského pokladu. Ještě mnoho dalších zajímavostí se dozvíte, navštívíte-li muzeum v Třebenicích.

Máme tady u nás, na úpatí Českého středohoří, velice krásné přírodní scenérie. Ať už je to přímo nad městečkem hrad Košťálov, nedaleký Oltářík či Skalka. Především ale každého upoutá mohutný hrad Hazmburk, který se tyčí uprostřed úrodné nížiny jako vládce a ochránce.

Bude se vám tady u nás líbit v jakémkoliv ročním období. Na jaře vás uchvátí množství kvetoucích ovocných stromů, v létě je úchvatný pohled na lány zrajícího obilí lemované v dálce tmavými pahorky Středohoří. Na podzim je krajina zbarvena do okrova velkým množstvím ovocných stromů. Ne nadarmo se část země nazývá Zahrada Čech.

Zavítáte-li do našeho kraje, můžete navštívit zámek Libochovice obklopený krásným parkem, o mnoho menší zámek Peruc – tam přebýval a tvořil malíř Emil Filla – několik jeho obrazů je tam vystaveno. V neposlední řadě se můžete pokochat mohutným Oldřichovým dubem, svlažit se v Boženině studánce.

Určitě se vám bude u nás líbit.

Jiřina Benešová

Záznaky z klubových akcí (...co se nevešlo...)

Za předky poštáka Kolbaby

Náš Klub posluchačů a absolventů U3V FF UK začal nový akademický rok vycházkou po Malé Straně a to místy, která jsou spojena s historií pražské (české) pošty. Počasí nám tentokrát dovolilo úvodem i příjemné posezení ve Valdštejnské zahradě. Na vycházce jsme se občas museli prodírat mezi davy turistů, ale i tak jsme „procestovali“ s postiliony tři staletí, právě tak dlouho držela Malá Strana pražský poštovní monopol.

A protože se nám všechno do vycházky nevešlo, dovolím si ještě přidat několik zajímavostí:

V době vlády Josefa II. bylo v Praze evidováno 892 domů s domovním znamením. Dnes jich máme úctyhodných 264, dalších 31 štukových domovních znamení je uloženo v depozitářích muzeí.

Stát se poštmistrem za vlády Marie Terezie nebylo nic jednoduchého. O jejich přijetí do služby rozhodovala osobně, uchazeči museli splňovat řadu podmínek – pocházet z manželského lože, být katolického vyznání, zvládat němčinu slovem i písmem, vlastnit vhodný dům pro výkon funkce, také stáje a vlastní koně, poštovní vůz s potahem a příslušenstvím. Zároveň přísahal každý pošt mistr panovníkovi poslušnost a loajálnost. Později si musel na vlastní náklady pořídit dvě uniformy – běžnou pracovní a jednu slavnostní a to včetně pozlacené šavle.

Plynárenským muzeem v Michli nás provázel odborník na slovo vzatý, příslušník cechu lampářů pan Žákovec. Celá prohlídka probíhala ve velmi příjemné atmosféře.

V části nazvané Národní jsme se seznámili s historií českého plynárenství, se zprovozněním plynového veřejného osvětlení a s postupným zaváděním plynu do domácností. S tím souvisel i rychlý rozvoj výroby plynových spotřebičů. Nad některými vystavenými exponáty jsme si osvěžili vlastní zkušenosti s jejich užíváním, nad jinými jsme společně uvažovali o jejich použití, třeba u historických plynových žehliček na vlasy a kadeřitek vlasů (na přiloženém snímku).

V části Technické jsme poznávali cestu plynu od těžby přes distribuci až ke spotřebičům. Zajímavý byl i model Michelské plynárny ze 30. let 20. století.

V příjemném prostředí muzea nám čas rychle uběhl, na našeho milého průvodce už čekala další skupina zájemců.

Víte, že Karlův most je jediným mostem na světě, který je osvětlený plynovými lampami?

Na pražských náměstích v druhé polovině 19. století svítilo až 160 plynových kandelábrů, z nichž bylo 16 osmiramenných. Ze všech kandelábrů se dochovaly pouze 3, a to právě ty osmiramenné. Byly pečlivě zrekonstruovány a opět svítí na plyn. Najdete je na Hradčanském náměstí a na náměstí Dražického. Našeho průvodce muzeem můžete o adventních nedělích potkat ve funkci lampáře. Právě na Královské cestě vpozdvečer ručně rozsvěcuje plynové lampy, stejně, jak je dlouhá desetiletí zapalovali (a ráno zhasínali) pražští lampáři.

Moderně zpracovaná interaktivní výstavní expozice v **České národní bance** nás zaujala od samého vstupu do této krásné budovy. Za doprovodu velmi příjemné a zasvěcené průvodkyně paní Ptáčkové jsme si prohlédli výstavu věnovanou tvůrci našich bankovek, malíři, grafikovi a ilustrátorovi Oldřichu Kulhánkovi.

Vtipným snímkem nás uvedli do problematiky bankovníctví a potom už jsme prošli zajímavé expozice, věnované historii platidel, mincím, bankocetlím a bankovkám, padělkům bankovek i jejich ochranným prvkům. Zaujaly nás bankovní dveře, největší česká mince, potěžkali jsme cihlu zlata, otevřeli si bezpečnostní schránku. Na místech původních pokladen jsme mohli „cestovat časem“ s bankovními úředníky.

Víte, že tato budova byla postavena na místech dvou známých pražských hotelů Modrá hvězda a Černý kůň? Architektem budovy, která patřila původně Živnostenské bance, byl František Roith. Budova byla dokončena v roce 1942. Ústředím České národní banky se stala v roce 1993.

Za přírodou, historií i současností Libně

K našemu klubovému životu už tradičně patří paní Micková, která si pro nás tentokrát připravila dvě zajímavé akce. Nejprve jsme zamířili do **pražské Libně**, kde nás čekala pestrá a pro mnohé účastníky neznámá trasa vycházky.

Sešli jsme se před krásnou secesní budovou libeňské sokolovny, která byla z velké části postavena z veřejné sbírky. Vedle stojí kostel sv. Vojtěcha. Obě stavby jsou od architekta Emila Králíčka. Libeňský zámek v rokokovém slohu má bohatou historii a v dnešní době je využíván k slavnostním obřadům a kulturním akcím. Za zámkem se rozkládá park u ústí říčky Rokytky do Vltavy. Park založil na začátku 20. století český zahradní architekt František Thomayer. Parkem vede Školní naučná stezka, která kromě libeňské historie a přírodních hodnot připomíná osobnost spisovatele a pedagoga Eduarda Štorcha, který v Libni bydlel. Jako pedagog usiloval o spojení

školy s pobytem v přírodě, vedl děti ke sportu a vydal Pracovní učebnice dějepisu pro školy měšťanské. V této oblasti se dá navštívit ještě mnoho zajímavých míst.

Druhé setkání věnovala paní Micková velmi zajímavé **přednášce o českém zahradním architektovi Františku Thomayerovi a parkovým úpravám zahrad**. Poutavě nám přiblížila osobní a profesní život tohoto uznávaného odborníka v oboru zahradní architektury, ovocnářství i šlechtitelství. Postupně jsme se seznámili s pražskými parky, na jejichž úpravách se podílel. Během výkladu jsme mohli na fotografiích posuzovat původní pojetí s dnešním (často velmi neradostným) stavem. Učili jsme se nacházet v parcích všechny důležité architektonické prvky, na které F. Thomayer kladl důraz. Přednáška nás inspirovala k podzimním vycházkám po jeho stopách parky – a tady máme na výběr mnoho možností v různých částech Prahy.

Určitě si myšlenku F. Thomayera, že je park důležitým prostředkem kultivace člověka a potěchou těla i ducha, oživíme na některé z dalších klubových vycházek.

Víte, že F. Thomayer se svým bratrem provozoval v Říčanech zahradnictví se stromkovou školkou? Tady jste mohli zakoupit stromky, keře i trvalky. Byl také zaníceným šlechtitelem chryzantém, se kterými na výstavách doma i v zahraničí získal řadu cen.

Čas předvánoční, čas trhů

Ať už máte vše potřebné nakoupeno nebo vás ještě nákupy čekají, pojďme se na chvíli zastavit a připomenout si, jak se na Vánoce chystali Pražané dříve. Tehdy se nejčastěji nakupovalo na tržištích. Jak to tedy probíhalo v adventním čase, třeba v 19. století...

Jakmile minul svátek sv. Kateřiny, objevili se v okolí Prašné brány jako předzvěst předvánočního ruchu pouliční kaštanáři - prodavači pečených vlašských kaštanů. „Marroni, marroni“ – tak zpěvavě přivolávali své zákazníky k pojízdným pekárničkám původně Italové, později je stále víc nahrazovalo české „Maróny, maróny“! Voňavá pochoutka se prodávala nejčastěji přímo do dlaně - za dva krejcarey tři nebo čtyři kaštany, sloužila tak zároveň jako kapesní ohříváček. Větší objednávky se balily do papírových kornoutků. Kaštanářů postupně přibývalo a na nárožích obchodních tříd nabízeli své zboží až do Vánoc. Nastával čas trhů.

Před svátkem sv. Mikuláše mířili zákazníci především na Uhelný a Vaječný trh. Tam mohli vybírat ze široké nabídky papírových Mikulášů, švestkových komínčků a chlupatých čertů. (Už od prvních podzimních dnů bylo potřeba pečlivě hlídat kočky domácí, zejména ty s černým kožichem. Jinak se mohly snadno ztratit – kočičí pečinka skončila na talíři a kožich posloužil právě na výrobu tehdy velmi oblíbených mikulášských dárků). Děti byly okouzleny také nabízenými hračkami – dřevěné šavličky, koníci, husárci, jednoduché panenky, papírové patronašky, jak z toho všeho zvolit jedno přání!

Svatý Martin přijel na bílém koni a začínaly vánoční trhy. Ten největší a nejslavnější na Staroměstském náměstí. Stánky, budky a krámky zaplnily každé volné místo a kupci zachumlaní do hřejivých šálů a houní nabízeli široký sortiment zboží – postříbřené vlašské ořechy, pamlsky, perníky, vánoční caletky, marcipán, turecký med, jižní ovoce, ale i svíčky, mýdla, obrázky, knížečky, teplé oblečení, nářadí a nádoby. Chybět nemohly hračky, kromě již zmiňovaných byly velmi oblíbené skromné jesličky a loutková divadélka. K tomu patřila široká nabídka postaviček do betlémů i pimprlat do divadélek. Nejčastěji byly z chleboviny. To se nejprve připravilo těsto z žitné mouky, klihové vody a dřevěných pilin. Těstem se plnily hliněné formičky, figurky se upekly, potom vysušily, namalovaly a nalakovaly a oblékly do doma připravených šatiček. Nakonec se připevnily na stojánky. Ale nemuseli jste jen nakupovat. Součástí trhu byla i vystoupení pouličních zpěváků, střelnice na hliněné dýmky, až do desáté večerní hodiny hráli loutkáři ve svých stanech oblíbené kusy o Kašpárkovi, hrdinných rytířích, Faustovi, knížeti Oldřichovi – často ukončily tato vystoupení až noční policejní hlídky. Někdy zavítala na tento trh i „světová muzeja“ – potom jste mohli shlédnout mechanické divadlo, voskové figuríny, mluvící hlavu, mořskou pannu či živého tuleně. Záleželo jen na vlastním výběru a také na peněženec.

Až se vydáte na některý z dnešních vánočních trhů, můžete porovnávat, co nám zbylo z těch dřívějších a co nám přinesla dnešní doba. Hlavně si předvánoční atmosféru užíjte!

(nb, z veřejných zdrojů)

Četba

Zdeněk Kašpar, Paříž město lásky a nenávisti

Plzeňský učitel, spisovatel a průvodce seznamuje touto knihou tentokrát všechny milovníky Francie s Paříží. Autor čerpá nejen z pečlivého studia odborné literatury, ale i z vlastních zkušeností. Dozvíte se například jaké byly poslední hodiny krále Ludvíka XVI. a Marie Antoinetty před popravou, kdy jedli Pařížané krysy a velbloudy, jak spatřily světlo světa makronky či cibulačka, jak málo chybělo, aby nejznámější pařížské památky vyletěly do povětří, i o poněkud podivném prezidentovi, který šplhal v zahradě Elysejského paláce na stromy. Autor poradí, kde se v Paříži dobře najíst, a přitom vypráví, jaké příběhy se odehrály v těch nejslavnějších pařížských restauracích. Edith Piaf, Charles de Gaulle, Jean-Paul Belmondo, Albert Camus, Mata Hari, Brigitte Bardot, Christian Dior či slavný lupič Cartouche...s nimi, i s mnoha dalšími slavnými osobnostmi se setkáte v této nesmírně zajímavé knize.

Dana Huňátová, Setkání s Dianou Phipps Sternbergovou

Životopisný příběh nedávno zemřelé Diany Phipps Sternbergové se v této knize odehrává na pozadí pestrého dějinného i společenského vývoje od poloviny minulého století až do současnosti. Faktograficky velmi zajímavá kniha čtenáře seznamuje s výraznou osobností slovatného českého rodu Sternbergů. Příjemně čtivou formou autorka provází úryvky Dianina života během dramatických desetiletí 20. století.

Zámky Zásmyky a Častolovice za války zabrali němečtí okupanti, v roce 1948 pak je znárodnili komunisté. Před komunistickou represí se rodině podařilo uprchnout přes Paříž do USA a odtud pak na Jamajku. Před návratem do Prahy žila Diana v Londýně, kde se prosadila jako interiérová designérka, publikovala časopisecky i knižně, zařizovala interiéry známým osobnostem a poznala řadu zajímavých přátel. Ihned po roce 1989 se zapojila do práce pro náš demokratický stát. Výrazně se účastnila např. přípravy první návštěvy Václava Havla do USA, spoluzakládala Výbor dobré vůle Olgy Havlové, kde léta působila.

V této knize se dočteme o stručné historii obou zámků i o tom, jak s nimi komunistický režim zacházel. Jakmile byl rodový majetek Sternbergů Dianě v restituci v roce 1992 navrácen, ihned zahájila nákladné rekonstrukce, jejich rozsah byl značný, což Dianu neodradilo. Zámku Častolovice dokázala vrátit jeho kouzlo a eleganci, na zámku Zásmyky rekonstrukce interiérů probíhá....

Této knize předchází nesmírně zajímavé dílo nazvané Cesta od její matky Cecilie Sternberg.

(ZK)

Adventní literární kvíz

Adventní a vánoční čas inspiroval mnoho spisovatelů i básníků. Zkusíte podle úryvku poznat autora, případně i název díla?

1. Hoj, ty Štědrý večere,
ty tajemný svátku,
cože komu dobrého
neseš na památku?

Hospodáři štědrovku,
kravám po výslužce,
kohoutovi česneku,
hrachu jeho družce.

Ovocnému stromoví
od večere kosti
a zlatoušky na stěnu
tomu, kdo se postí...

2. Každý rok chtěly se děti postit, aby viděly zlaté prasátko, ale nikdy k tomu nedošlo, vůle byla dobrá, ale tělo slabé. Na Štědrý den štědře podělen byl kdekdo, drůbež a dobytek dostaly vánočky, a po večeri vzala babička od všeho, co k večeri bylo, po kousku, hodila polovičku do potoka, polovic zahrabala do sadu pod strom, aby voda čista a zdráva zůstala a země úrodná byla, všechny pak drobtý sesbírajíc hodila „ohni“, aby neškodil. Za chlívem třásla Bětka bezem, volajíc: „Třesu, třesu bez, pověz ty mi, pes, kde můj milý dnes“, a v světnici slívaly děvčata olovo a vosk a děti pouštěly svíčky v ořechových skořepinách na vodu. ...

3. Náš tatínek, ať dostane k Ježíšku, co dostane, tak je se vším svolný a má děsnou radost. Letos jako jindy obdržel bačkory a pravil: „To je překvapení, to se podívejme!“ a políbil maminku. Maminka obdržela vlněnou šálu a pravila: „Vždyť to nemuselo být!“ a políbila tatínka. Já jsem věděl, že dostanu rukavice s palcem, a taky jsem je dostal, začož jsem musel poděkovat silným hlasem a v duchu jsem pravil: „To jste se nepředali.“

4. Petr usne, sotva lehne,
sotva usne, sen se zvedne:
náhle světlo po krajině
a tak jasno jako ve dne.

Petr celý vyjevený,
rodinu zří v prosté stáji,
dítě zrovna sluncem září –
v Petrovi až dech se tají.

Vzduch je plný andělíčků,
třpytí se a křídly šumí,
každý zpívá aleluja,
krásně, jak jen anděl umí. ...

5. V krámě pana Floriana Karasa bývalo na Štědrý den učiněné dopuštění. Jako by v celé Karlově ulici nebylo kupce kromě Floriana Karasa, jako by jinde neměli stejné zboží a jako by pan Karas ty kornoutky a pytlíky kávy, hrozinek, cukru, rýže, ořechů, mouky, fíků a čeho všeho ještě rozdával zadarmo.

Od samého rána se dveře netrhly. Ale co netrhly! Dveře krámu páně Karasova byly o vánočním trhu vůbec dokořán, a byť byl i třesutý mráz. Nebylo času k otvírání a zavírání, nebylo k tomu ani místa, neboť proudem táhli odběratelé do krámu a proudem zas vycházeli, sotva se jedním druhým vyhýbali. Pan Karas totiž rozdával zákazníkům lahvičky punče, kmínku, rosolku a pravý karavanní čaj.

...

6. Uvař kopy (60) šneků v slané vodě, pak je vyndej z domků, uřež ocásky, přemej je v soli, očišť je patřičně a nech je buď v rybí, aneb je-li to v den masitý, v hovězí polívce ještě vařit, aby lépe změkli – domky vymej v soli a nech je vysáknout. Pak dělej nádivku: na kopy šneků utři půl libry másla a půl libry rozetřených a čistě přemytých sardelů dej k tomu, dej z půl citronu drobně krájenou kůrku, trochu květu, asi 2 neb 3 stroužky se solí utřeného česneku, trochu majoránky a strouhané zemičky tolik, co za dobré uznáš, aby patřičná nádivka byla. Pak dej do domků vespod vždy kousek nádivky pak jednoho šneka a pak vyplň zase domek nádivkou tak, až jsou zase tak jako prve doplněné, a tak pokračuj, až jest všecko. Pak je narovnej na mísu, a zbylo-li ti nádivky, tak do ní nalej té polívky, co se v ní šneci vařili, a podlej je tím. Nech je asi čtvrt hodiny v troubě trochu opéct a dej je na stůl.

7. Už je zima,
už je čas -
Mikuláši mají sraz.

Jeden půjde rovnou k nám.
Bude bručet –
však ho znám.

Číhnu se mu na boty:
- Ahoj, táto,
jsi to ty?

8. A tu se stalo, že si vánoce řekly: Tak vida, už je tu prosinec a v prosinci máme přijít – mají být vánoce. Ale lidé jsou nedobří a děti čím dál protivnější, ani se už dívat na to nemůžeme. Když je to letos s lidmi i dětmi na světě tak špatné, tak jim to za trest uděláme tak, že nepřijdeme, že žádné vánoce letos nebudeme. A tak si ty vánoce umínily, že v tomto roce nebudou.

9. Stalo se v těch dnech, že vyšlo nařízení císaře Augusta, aby byli sepsáni obyvatelé celého světa. Tak jeden každý šel do svého města, aby byl zapsán. Odebral se také Josef z Nazareta v Galileji do Judeje, a poněvadž byl z pokolení Davidova, odešel do Davidova města Betléma, aby se dal se svou těhotnou manželkou Marií zapsati.

I stalo, když tam byli, že se naplnili dnové, aby porodila.

Porodila syna prvorozeného, ovinula ho plénkami a položila do jeslí, neboť v hospodě neměli místa. ...

10. Holoubek přinesl v zobáčku
Popelce oříšek zlatý.
A když ho Popelka rozlouskla,
byly v něm bálové šaty.

Co všechno v takovém oříšku
ukryto ještě být může?
Byly v něm hedvábné punčochy,
střevíčky, vějíř a růže.

Kdybychom takový dostali,
to asi bychom se měli!
A teď si každý představme,
co bychom v oříšku chtěli. ...

11. Potom vařili kubu: z Kastlových krup, soli, pepře, jezevčího sádla a veveřčího nadělení. Vonělo to až do jičínského zámku. A když toho černého kubu snědli, zazpívali si stručnou loupežnickou koledu:

*Vyletěla na nebesa,
vlasatice kometa,
měsíček tam troucí hvězdy,
kometa je zametá.*

Správné řešení: 1: Karel Jaromír Erben, Štědrý den
2: Božena Němcová, Babička
3: Karel Poláček, Bylo nás pět
4: Jan Neruda, Romance štědrovečerní
5: Ignát Herrmann, Tobiáškův Štědrý den
6: Magdalena Dobromila Rettigová, Domácí kuchařka
7: Jiří Žáček, Na Mikuláše
8: Josef Čapek, O vánocích, které nechtěly být
9: Ivan Olbracht, Narození Ježíše Krista (Čtení z Bible Kralické)
10: Jaroslav Seifert, Vánoční koleda
11. Václav Čtvrtek, Jak to bylo do třetice U Rumcajsů

Kvízy slouží pobavení i poučení. Pokud jste správně rozpoznali všechny úryvky – velká gratulace.
A pokud se tak úplně nedařilo, pamatujte na heslo Pierre de Coubertina:

Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

V každém případě klidný adventní i vánoční čas, třeba i nad příběhy či verši s touto tematikou.

(nb)

DOKONALÁ ČEŠTINA

O tom, že čeština je jedním z nejkrásnějších a nejbohatších jazyků na světě netřeba polemizovat.

Zvláště dá-li se dohromady s jednou zálibou Čechů – alkoholem.

A jak si s ním můžeme spojit různé profese?

Tak můžeme například konstatovat, že:

elektrikář byl nadrátovanej
soudce jak zákon káže
klempíř byl na šrot
metař byl nametenej
sládek nachmelenej
akademický malíř byl pod obraz
malíř pokojů zmalovanej
loutkoherec byl zpumprlíkovanej
zpěvák byl zhułákanej
letec byl jako bomba
pyrotechnik jako puma
kanonýr jako dělo
pracovník pneuservisů byl gumovej
truhlář byl jako prkno
kněz byl jako slovo boží
funebrák tuhej
meteorolog byl na mraky
veterinář byl jako zvíře
boxer byl ztřískanej
kropič zlitej
zemědělec jí měl jako vidle
zootechnik byl jako dobytek
řezník jako prase
kovář byl zbušenej
kuchař na kaši
myslivec piclej

písmomalíř byl zlinkovanej
lakýrník zlakovanej
kominík byl zčazenej
sklenář měl okno
uklízečka byla na prach
zaměstnanec autobazaru sjetej
dopravák měl špičku
pumpař byl total
zahrádkář byl nakropenej
dřevorubec zrubanej
karbaník byl zkárovanej
ortopéd byl zlámanej
dermatolog koženej
anesteziolog v bezvědomí
pedagog byl vyškolenej
hudebník na moll
entomolog na mol
chmelař byl jako žok
železničář a tramvaják byli vykolejený
výhybkář byl namazanej
zoolog měl opici
kynolog byl jako doga
zákazník měl nakoupeno
řidič byl zřízenej
ocelář zkalenej
flétnista byl zhvždanej

No řekněte, není ta čeština dokonalá?!

Osudová gramatická chyba v závěti – AUTO BUDE MÝT KAREL.

Platonická láska je, když někdo miluje kvůli platu.

Mattoni je, když Toni prohraje v šachách.

Koloběh je běhání na kole.

Vodováha je přístroj na vážení tekutin.

Dikobraz je obraz, který byl namalován jako poděkování.

Obžaloba je každá druhá žaloba.

Klíčová slova jsou ta, která říkají lidé, když odemykají.

Dekadent znamená desetizubý.

Učitelka při hodině češtiny říká dětem: „Kdopak by mi dovedl říci větu s použitím slovesa douti?“ Hlásí se Pepíček „Douti hodinky?“

Sámoška byla manželka od kupce Sáma.

NENÍ ČEŠTINA JAKO ČEŠTINA

NORMÁLNĚ ČESKY:

Skákal pes, přes oves, přes zelenou louku.
Šel za ním myslivec, péro na klobouku.
Pejsku náš, co děláš, že's tak vesel stále?
Nevím sám, ře'k bych vám, hop a skákal dále.

OSTRAVÁK TO ZAZPÍVÁ TAKTO:

Skače čuba přes obile, šibko hupe přes luku.
Za ňu chachar v kamizole fajne brko v klobuku.
Jak sevalíš, co se klameš, co se ščuříš jako cyp?"
Prd ti řeknu, také zname a zas valido kajsik.

OD HANÁKA TO MŮŽEME ČEKAT TAKHLE:

Skókal pések přes ovések, přes zelenó lóko.
Šel za ním meslivéc, péro na kloboko.
Pésko náš, co stvořáš, že sa lohníš z čoho?
Neřeš mja konópko, valím rychlo, koňo.

VALACH:

Skáče hafík ces obilé, ces zelenú pastvinku.
Išél za ním střílač milé, na klobúku mrcinku.
Hafe víš, co robíš, že sa řehceš fčílákáj?
Nevím sám, vykuádám, hop,skočil jak pílka.

BRŇÁK:

Bere čokl glajze grýno, hóre lúpink přes kajzec.
Za ním kópe plótve rýno, plotňák Jágr na Oltec.
Co se pecní, těžké lochec, kvaltuj fligny, haltni vály.
Žádné ánunk, čoklborec, migne cemrem a de pali.

NADSTRÁŽMISTR POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY:

Dne 18.8. t.r. jsem prováděl spolu a nstrm. Hyhlíkem pravidelnou obchůzku. Na konci ulice Polní jsme legitimovali osobu mužského pohlaví konající chůzi po poli spolu se psem, který skákal přes blíže nezjištěné obiloviny. V osobě byl námi zjištěný M. Slivec v uniformě zaměstnance Správy lesů.

Muž i pes jevíli známky rozjařenosti. Na přímý dotaz po příčině jejich veselí uvedl pes. Že mu to není známo a pokračoval v již výše zmíněné činnosti.

Jmenovaný M. Slivec k dotyčně věci doznal, že pes skáče proto, že se nažral tzv. trávy.

Provedli jsme zajištění obou pachatelů a sdělili jim obvinění z trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek podle paragrafu 187 trestního zákona.

Šťastný

--	--	--	--

--	--	--	--	--	--

--	--	--	--

--	--	--	--	--	--

--	--	--	--

--	--	--	--	--	--

--	--	--	--

2025

DOPLŇOVAČKA

1. Dělo
2. Osada
3. Černý pták
4. Žlábek
5. Zátka
6. Pouťová atrakce
7. Kdo zadrhává

Uzávěrka pro příští číslo je 21. března 2025

Těšíme se na Vaše příspěvky – redakce Klubu posluchačů a absolventů U3V FF UK

Příspěvky zasílejte na e-mail: ff-bloqklub@seznam.cz

Praha, 15. prosince 2024